

סדרת בא

רוכרים אוכלים של ספורי מעשיות וכיוצא;
אכל דגים קצרים, ובפרט מהם לזרע עסוק.
אין לחוש.

יד אסder לקרוֹת — מִן תְּהוֹרָה — בֶּל דָּבָר
קַרְשָׁה בְּגַנְגֵד הַצּוֹאָה שֶׁל אֲדָם. וְאַם הַנִּתְהָ
מְאַחֲרָיו אוֹ מֵצָדוֹ — יַרְחָק מִפְּנָה אַרְבָּעָ
אַמְּמוֹת וּמִזְוֹא. וְאַם לְפִנְיוֹ — יַרְחָק מִלְּאָ
אַצְּבָעָה. צְבִיבָתָב בְּאַפְּנֵן שְׁלָא יוֹכֵל לְרוֹאָה.
וּבְלִילָה, נְשָׁעָר בְּשֻׁעָר סִיטָם וְהַסּוּסָם, מַשְׁעָר
כְּפִי בְּאַתְּנִית נְפָקָח. צְדָרִים שְׁלִפְנֵי, בָּר כְּ-
כְּלִפְנֵי; וְשְׁלָאָנָני, בָּרִי הַמִּכְלָאָתָרִין. וְאַם
בְּצָהָב, זְרוֹאָה אָוֹתָה בְּלָא חַטִּית לְאַשְׁוֹ לְצָדִין.
— הַכְּבִי וְהַחֲלֵבְנִין, וְאַרְגִּינְ, בְּמַלְאָה עַיִינִין.

וְהִיא רָשֶׁי בַּאֲרֵבֶן אֲמוֹת, הַיְנוּ בַּיָּאָ דָעַי
מִגַּע לְוַרְחַנְדָּה, אֲכַלְ-אָם מִגַּע לְ
רִיחַ וְעַד מִפְנֵה, אַבְיָחָד שִׁיחַוּתָק אֲרֵבֶן אֲמוֹת
מִמְּקוֹם שְׂפַלְהָה הַיִתְיָה, נַאֲפָלוּ אָם וְסַקְוָרָא
לְזַה, כְּלַיְלָה "זְקָמָא", שְׁאַנוּ מִירִית, צְרִיךְ
שִׁיחַוּתָק אֲרֵבֶן אֲמוֹת מִמְּקוֹם שְׂפַלְהָה הַרִּית
לְשָׂאָר אָדָם שְׁמִינִית, נַחֲשֻׁעָן הוּא, בָּאָדָם
בִּינְיוֹן, פִּי יְשָׁן, בְּנֵי אָדָם שְׁחוֹת הַרִּית, שְׁלָקָם
תְּחֻזָּק מְאֹזֶן שְׁפָרִיקָם מְרָחָק יוֹמָר.

טו קיימת הוצאה במקום קבוע עשוי טפחים. ולבסוף, ארבעה טפחים על ארבעה טפחים — חורי זה רשות עצמוני, וכל שאיו מגיע לו. רית רע מפהון, מקר לקורות אירעל-ק, שרואה אוניה. מש אונרמן, אפליו הוצאה בראשות אחר קבוע עשויה, או מלחמתאות, או בבית אמרי — כל שחווא רואת אוניה, אסורה לקורות. מש לחוש לדבריהם לוחמים בשלום תוריה. מיהו אם מעדים עיניים או שהא בלילה, יש להקל

אם קיा ברשות אמרה.
טו ר' יריה. ר' ע. אינו מועל לו מחייב. ושלגוי
רשות, שאפללו הפלחו. מעה אחר שלגוי
וארבעה בתיים. אם מגיע לו ר' יריה -- אסורה

ונפלו בשער אנטה. ואין חילוק בז'ה
נ' אשה בענורה וונקה ובצעא, אכל בחרולות,
דרען לילך פרועות לאש, ובן שערות של
שים שרגילין לאחת חוץ לעצם בקצת
דרכות – מאר לקורות בגאנן. פין שידרין
בקה גודלים בעס. וכן נשים שידרין לעשות
עס ראלס קליעות קשלעלשלי לאחוריים.
וון שידרין באנט' פטור לקורות בגאנן. ובספר
יק, "מקאנאי" קאניליאן, רוכשים באנט'
ירופא, דראען ציליך פמיך פרועי ראש –
פער לקורות בגאנן. פין פמיך דאל. הנשים דראען
באנט' מייהו שם בענאי אירופא דראען של נשים
אלבלבש אנטפלאות טמיך, ואין נראת אפלען כל
הניא מאכיפות געליטים, בנהאורה הפלגה שם.

ה-על-פי. שאשו איננה נלהת בכה, כי
מקומם של נשים לולח בכפוף
לילדיים בinalgין, הפה הוא-ארוך להדר שם
זה לחשב כפוחות תרילים כלם מנקמות
מקסימים, כפי מנגנון רקום ההורא, ואסוד
לקרות בנגנון זה.

ההתקפל ולכבר קשושו מעו, ואין תלוק בז' בין בונרה או זקנה. ופה עירנו דרכו: קבושים לחיות: פועות לחינוך הבוכה בקהל נגונן אצטניטו. כזר להשתיקו ולבביה לו דשנה, צריך להר שלא ימְרַב בעת שענאהה. פועה מגננת לחינוך, ואפליו היא אשתו. מיהו בת טעינה, וחוץ ממש שעון, אין לחולש אם גענינו יע'': להביה אצל הפלגה שלם החפה, שיש מגננות, שאסור לאדם. למד שדרבקה תורה אם שומע קולם. ואם אי אפשר אז שליך למקום אחר, ילמד על ידי הרוח, שטען בספר ולא יציא בשפטין כלום, שטען בכחני גנאי. פשעת הדרק, ושל מלת

ערורה, בכלEk' קומות שדרקה לכיפות, ויש לחוש
לבריכיהם. וב"חסד לאלפינים" ז"ל נטמך אם
גם בקטנה יש לחוש לטפח מגלה בקומות
שונת לבנות, עין שם. ובספריו דק'
"מקבצאל" שבתקתי, ריש לחמץ גם בקטנה
היכא דאפקשר. ומשי תעוזרים: שדרום כלולות
וירגוליתס איזעטל-פע שדרום פמיה בבר או
לא קודה בעגנון. מ"ש מ"ש מי שאופר גוף לאשה לקרות או
להתפלל בוגר אשא אשת אחרת ערבה, מיהו
כל עז וזקן בערחת אבל-בוגר טפח מגלה
בקומות שהרחק אל כפונו בפני האשים – אז
בזה אסור לאשתה בוגר אשא אחרית.

۳) ۲۰۰۱ دی ۱۹۸۷، نمایندگی
۲) ۲۰۰۱ دی ۱۹۸۷، نمایندگی
۱) ۲۰۰۱ دی ۱۹۸۷، نمایندگی

۱۰۰

ובבידאzhou אם הביאה קדם לברג, היה לו בטה. וענין בבית יוסף ארוח תיימן, ענין שם. ובת בנו וכבת בתו נפי דינא רבי בר דין בתו הגנברת.

ובן האשה מתרת לישן עם בנה חקפון, עד שיגיע לשער הגופר לעיל. ואם הפת בושח לעמוד בפני אביה ערפה, ובן אם קאם בושח לעמוד לפה בפני בנה, אסורין לישן בקרוב בשר ביהם. ובן אם נתקדשה הפת לאחר בקוננותה, אף קדם זמן הגופר גמי אסור, וכגופר בוגרא.

א. בַּשְׁמָ שֶׁאָסֹר לִישֵּׁן עֲפָהָם בְּקָרוֹב בւּשָׂר, כִּי אָסֹר לְהַשְׁבִּיכֶם בְּתִיקוֹן, או
לְהַגִּימָה רַאשָׁו בְּחִיקָן שְׁתַעַנְיוֹן רַאשָׁו. אֲבָל לְעַזְנֵן רַאשָׁו בְּלֹא הַגִּימָה
בְּחִיקָה, מִתְרַכְּבָתְנוּ וּבְתַחַת בְּתַחַת בְּנֵנו.

בְּתִיבוֹ הַאַחֲרֹנִים זֶל: הֵא רָאשׁוֹ בְּכַפּוֹ וְבַתְּבַתְּהוֹ בְּהַנְּרָלָן, חַיָּנוּ לִישָׁן בְּקַרְובָּ
בְּשֶׁר, אָבֵל חַבּוֹק וְגַשּׁוֹק מִתְר. וּזה אַינוּ אֶלָּא מְדִינָא, אָבֵל בָּעֵל גַּפְשׁ
חַיָּק עָצָמוֹ יוֹתֵר וַיּוֹתֵר, וַיָּגַדֵּר אֶת עָצָמוֹ מִהְעָרִיות וּמִמְּאַבְיוֹרִיהוּ בְּכָל מָה
דָּאָפֵשׂ. שָׁמֶן.

ב. חכם וזקן שתגשים נושקין יגידו, אין אידך לסתוב לרוחותם, להסביר פניהם ריקם: חרא, כי זו חנשיקה שהיא על גב תיר אין זו דרך באה, דלא הווי חבה אלא בונשיקה על הפנים או על הפהצח או על תדרדים היוציא המקבטים שבוגנות. ועוד, אלו הباءים לגשך על גב תיר של תחכם, ובכח מלטה לכליל עלימא שעוזין בן לכבודה של תורה, ובונחן למתנות למצוות, מזו נשייקה שנושקין לספר תורה, ובינו רמתפוגים לשם שמיטים, לית לנו בת, אין בונה חישש, הנה מצד חכם הנה מצד האשה. וכיוצא בונה איתא בגמרא קדונשין (רף פא): רב אחא בר אבא אכלע לבי רב מקרא תחניתה, שקללה בת ברפה אותבה בגיןפה, והיתה קטנה ומקדשת, ואמר ליה רב חסידא רב אחא: אין אודוני יורע שהוא מקדשת? והשיב לו: אנא סבירא לי שמואל ראמר: הפל לשם שמיטים. ופרש רשי זיל: דין דעתך אתריך לחבת

טו. כל הפסחן באצבע קטנה של אשא, ומתחנו להנות ממנה, כאלו מסתбел במקום חלוף (רכות כד), ומבל שבן שאסור להסתבל בזמנים שעומדות על הביבסה (ובאו ג).

לטן. מותר לאדם להניב באשותו נרת, אף על פי שהוא נהנה בראיה, כיון שהוא לא יבוא לידי עברה. ויש אופורטunitiy דאפלו במקומות המבקרים מתר, ולא אסור אלא להסתכל במקומות התערף בערך נרתת, ואף על גב דאסור זה גם בימי טהרתה, יש חילוק בין זה לזה עניין העש. ומפרש בטור ושלחנו עירוק בירעה דעה (סימן קכח סעיף ז). לא סתומות הסתכלות במקומות מבסה באשותו נרת, ומכל שכן שאסור לשחק עשרה ולהקל ראיון בוניהם שם.

ג. לעין ראשו מבנים אסורים לבל עלה מא אף בפנוייה, אף על פי שאין ראשו מונח בحقيقة, אבל בתו ונברתו, מתר שבעין ראשו מבנים אם אין ראשו מונח בحقيقة, אבל להניח ראשו בحقيقة, אסור, שם.

ה. המתחבק או מונשך לקבל עיריות שאין לבו של אדם נזקפו עליהם, וכן אהתו הגדולה או דורך, ואין לו חנאה מזה כלל, מכל אקסום סורא מיה איבא, ומעשה טפשות ובורות הוא, כמו שכתב הרמב"ם Ziel רק כא מחלוקת אסורי ביהה), שאסור לעשות קרבה עם שם עיטה. אך החותו בכת שלוש שנים מטר לנש��ת, דין בזה קרבת אישות, והבל לשים שמיים. שם.

ג. האב מפרק-לעישק את בתו, ותישן עמו בקרוב בשר כל ומון שהוא קטנה, שלא הגיעה ל"שדים גבננו ושערך צמה" (יחזקאל טז, ז, דנקינו בת י"א בח ויום אחר, ותינוק עם - אמר בן שותים עשרה שנה ויום אחד. אך אם יעו הפסננים קדם זמן זה, רעת הרבה בית שמואל ויל לאסטר, ויש פוסקים

לכות נדה • סימן קצר

לא תמזוג כוס יין בפניו ולא תניחנו לפניו על השולחן מט), אלא נניחנו על הארץ או על הפסל או חמטרנו לאדם אחר ט. ושהלא בפניו

תקור הולכה: (טמ) הובי הביא שם היראים סימן כיו (זך כיד עיבר) שלא אסר אלא כשניות מזינה והוושטה אבל מזינה בלא הוושטה או הוושטה בלא מזינה שרי עיש. וכן נראת דעת השווע' רודרמיין סי'. אך הביב' כתוב לאסור גם הוושטה בפניו גרייא. ההשיך סיק ייג' ויד' כתוב דמדיאנה רוי אלא דוארי להחמיר גם בהוושטה גרייא וכמו שביאר דבריו המהמציאות השקלה. ווין בפרטם מומינים שפטוי סיק ייד. והולבעו סי' כתוב לאסור גם מזינה פנוי גרייא. וכן רואה דעת רביינו כל באיה', והופרט בספר נשים שכותב זול', אל, אסור לו למזוג כוס יין פנוי, ואסור לה להגinya יין הנחלון בפנוי עיש. (ט) צרך עיין למה השמשיט באיה' ובוחקי נשים היכר של הוושטה שמאל המבוادر במני כתובות דף ט' ואבשו ע"י ובכל האחרוניות, ומושב' בשעריו שלום על צד רדעת הרמב"ם עיל'.

שערו שלום - הַלְלוּ יְהוָה כָּל־הָרֶבֶת

המ"מ. וдолא כמש"כ בשו"ת חמdet אברם ח"א סימן כ"ז]. ועיין במגדל עוז שם.

ולפ"ז נראה שמותר לבעל להסתכל
במקוםו המכוסים באשותו
כשמשתכל לצורך מסויים ולא בדרך קלות
ראש. ואתי שפיר הא דהמורי"ק והשר
מקוצי היו בודקים את גשויהם לפני
הטבילה לזראות אם אין בהן חיציה, דכל
דהתשכלות היא לא בדרך קלות ראש
משרא שר. וכןathy שפיר מש"כ
הרואנסון דהבעל יכול להשגיח על טבילה
אשתו, התשכלות לצורך מורתה מדינאי.
זה ולא כדברי הנובי שם. ועי' מש"כ
בנידון הנובי לעיל הלכה ה' גבי איסור
נגיעה. 1

הלהקה כת

בדין מזיגת הכוות

מ"ע ס"ר

שור"ע. כל מלאכות שהאהה עושה לבעל
נדזה עושה לו חזק ממזיגת הcosa

ו-בנוראים לא הוציאו אלא במקומות
הזהר, ולא הוציאו רכינו לבאר אישוסרו
וכבר כתוב ולא ישחוק ולא יקל ראש עמה,
בבב' ש הסתכלות באיזו מקום ע"ש.

מבואר מדברי המ"מ דאייסור הסתכלות באוטו מקומם הוא משום שחוק קלות ראש, ולכל הפחות גידרו הוא שחוק וקלות ראש, שהרי הרמב"ם לא הזכיר אייסור זה משום שסמן על מה שכח ססמון אייסור שחוק וקלות ראש. ונראה גם לסייעו שאстро הסתכלות בכל אוקומות המכוסים אפשר דייסורו הוא משום קלות ראש. ואולי גם המ"מ לא הוציא אומר שאיסור הסתכלות הוא רק באוטו אקטו כדי לישב את דבריו הרמב"ם, אלא

שהbicין כן מלשון הגם'. וכן מוכח מדובר בברכתי יוסף אה"ע סימן כ"א אות ב' ש"ל ג' גמס כוונת הדמ"מ לאסור השתקפות בכל אקלקומות המכוטים אלא שהולשון דחוק ייש. ובאמת שאין נראה כן במ"מ שהרי מתחב מפורש שלא הזיכרו אלא מקום בתורה, וכן בסוד כתוב השתקפות באוינו לאלה. וכ"כ היב' ווונבו' שם בדעת

כז. מוחר לאשה ללבוש ביום טהורתה את אותם מכנסים שלובשת ביום נדחתה, אחר שתבדקם ווחמצאים נקיים. אך טוב שלא תלבשם היכא דאפשר לה כדי שלא תתגננה על בעלה (מח). (תורה לשם סימן שיבע.)

מקור הלכה: (*מה*) ע"פ מה דאיתא בכתובות דף ס' סי' ע"ב ובפרש"י שם דמותר בלאה שמתכסה בהן בימי נthora כדי שלא תונגה על בעלנה בגין טהורתנה של לבשת גדיים שלבשה ביום נדות ע"ש. ומובואר לדמיון אין זה קפיא רך שלטובתה אמרין שלא תלבשים ע"ש בטורה לשם. אך יש לעוררadam לובשת בגין נthora הרוי היא בחזקת טמאה ואינה טמאנת לומר טהורה אני וכמובואר בסימן קפיה סי' ב' סי' ג' וрок באופנים מסוימים נאמנת ע"ש בשווי ובכינוי. ועוד יש לעורר אף לדמיון מותחת ללבוש בגין נthora בזמנן טהורתנה, מ"מ ראוי להקפיד שתיחיד לה בגדים לימי נthora שלא תלבשים בזמנן טהורתנה ע"פ, כדי שייחיו שניהם זוררים שהיא נודה כבמש"כ הטור והשו"ע סי' ח. אך זה סגי בגד אחור הנראה לעין וכמו שבביאו האחרונים בשם הט"ז יוריך סמן אי ס"ק כי' והוא חס"ט על אמר סי' ק"ט ט"ז. עיין בלחם ושמלה שמלה סק"ז ובמש"כ בשעריו שלום סימן קפיה

שער שлом

שהיא וגילתה כלות וואה בפני בעלה כעיקר דינה, והרי בנות ישראל נהנו להחמיר בהו ועיין במשנה ברורה סימן ע"ה ס'ק י"ד שהוחזר החמיר בהז טובה. ואולי בזמן נתנו לנו להקל. אך י"ל הדורשונים מירבו בין השגחה על הטעילה ולא נחטו לפרש באיזה אופן לכיכא איסור מצור דיני הרוחות וצ"ע. ש"ד מש"כ המהרש"ם בדעת"ת ס"ב. והנראת בזה, דנהה הרמב"ם בפ"א וכל המקומות בגופה שאין דרך לבטוחם כשהיא לבודה עם בעלה, א"פ שהם מכוסים כשהולכת בשוק מותר הבעל להסתכל בהם בעת נדוחה כיון שהוא רגיל בראיתו ע"ש. וע"ז בחידושי צמה צ"ג ברכות פ"ג מה"ה אות ג'.

והנראת בזה, דהנה הרמב"ם בפ"א מהלכות איסורי ביהה ה"ד כתוב, ומותר לאדם להבטית באשותו כשהיא נדה ואע"פ שהיא ערוה, ואע"פ שיש לו הנאה לב. בראייתה הואיל והוא מורתה לו לאחר זמן אין בא וזה לדרור מכשול. אבל לא ישחק ולא יקל וראש עמה שמא ריגל לעבירה. וכשהשגות כתוב, א"א אבל לא במקומות הסתר שלה ע"ש. והיינו וזהוקשה לו על הרמב"ם שכח שמותר להסתכל באשותו נדה, ולא כחכ' דבמkommenות הטרור אסור להסתכל. והמגיד משנה כתוב ליישב ולפ"ז יש לומר דמה שכחכו הכל בו והאגור והוחש"ז ובעה יכול להשגיח על טבילה אשתו, מיורי בכ"ג שהASHVAה נוהגת עייר דינה ומגלה שורה לפניה בעלה, וכשהולכים לבית הטבילה היא ונכנסת למים עד צוארה ובעה מתחכל ומשגיח בשבעת הטבילה לא יצאו שערות מחוץ למים ונזהר מלהסתכל בגופה כלל.

אך קצת דוחק לומר שכחכו בסחים שבעה יכול להשגיח על טבילתה, ונסמכו ע"ז

42 *Sedat, circa octo dicit :*

אלה אלה

אָלֶה אַלְכָה נִזְבֵּן כְּנָסָתָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

טז בואר גולגולת

104

卷之三

ପ୍ରକାଶକ

סמלים

دیوان

卷之三

הנְּצָרָה

४८

四庫全書

1

३५

1024

۱۴

67

1035 11/20 1973 175 2000 2000

פרק ל' – הלכאות ברבות

האמ מברכיהם ברכות הדרשימים עיל מי ברשם או על מטהך הרהה.
ל. ש. אלה: האם מברכיהם ברכות הדרשימים עיל מי ברשם או על מטהך הרהה.

שאלות סוף

שאלה ה'קנָה חִזְקָה צָלָט וְחַמֶּכֶב כְּנוֹעַ
פְּאֵיקָה שְׁמָר מְדֻס גְּנוּיָה דְּגָנָבָן
תְּמָךְ לְיעֵינָם בְּסָס קִידְעָמָן בְּזָמָן דִּינָיו :

שאלות סדר

ווער נס ניגרא זונט זונקְעַט ז'גָּבָה אַנְגָּלְטָרְבָּאַר
בְּכָנָה כְּכָנָה גַּעֲמָה אַפְּקָה אַפְּקָה גַּעֲמָה גַּעֲמָה
זְבָּלָן זְבָּלָן כְּלִיבָּטָן זְבָּלָן קְפָּדָסָן קְפָּדָסָן
גַּזְבָּן גַּזְבָּן כְּכָל פְּנָס יְקָרָבָה לְגָבָה בְּגָבָה
כְּכָנָה אַפְּלָטָן אַפְּלָטָן אַפְּלָטָן אַפְּלָטָן אַפְּלָטָן
בְּגָבָה :

ועל גַּרְגָּר זְבָּב גַּרְגָּר גַּרְגָּר גַּרְגָּר גַּרְגָּר גַּרְגָּר
זְבָּסָפָן גַּעֲמָן אַרְדָּין גַּעֲמָן גַּעֲמָן גַּעֲמָן גַּעֲמָן
בְּגָבָן גַּעֲמָן גַּעֲמָן גַּעֲמָן גַּעֲמָן :

שְׁאַלְהָרֶה סֹה

שְׁאַלְהָרֶה סֹה מֵשְׁאַלְהָרֶה סֹה וְשְׁאַלְהָרֶה סֹה דָּסָה

רְמִים וְגַם דָּמָכֶתֶן מִשְׁעָנָה שְׁלֵמָה
בְּנֵי קֹרֶן בְּכִילָנוּ מִשְׁעָנָה שְׁלֵמָה גָּדוֹלָה
סְפִינָן תְּחִיר :

סאלת בות
ומהו עכטני גיטם אונכ'ו? ובהר' צדך לירג' בון' וו' פלאט דילך
צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז'
ט'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז'
צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז'
צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז'
בן' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז'
ל' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו' צ'ו' ז' אונט'ו'

שאלות סוף

שאלות פה

בכינור גוֹלֶן גָּמְלֵן כִּים צַרְעָה זָמֵן יְסִיסָה :
וְזַרְפָּה גָּמְלֵן כִּים צַרְעָה זָמֵן יְסִיסָה :
אַלְמָנָה גָּמְלֵן כִּים צַרְעָה זָמֵן יְסִיסָה :
בְּסִיסָה גָּמְלֵן כִּים צַרְעָה זָמֵן יְסִיסָה :
חֲרָקִים גָּמְלֵן כִּים צַרְעָה זָמֵן יְסִיסָה :
חֲרָקִים גָּמְלֵן כִּים צַרְעָה זָמֵן יְסִיסָה :
חֲרָקִים גָּמְלֵן כִּים צַרְעָה זָמֵן יְסִיסָה :

הו יקירה טראחלי). ומנימה בקדרה
שורה משנה אדרנה. כבделון ומאלתא לבן
עד צלען' ג'נטילס' ג'נטילס' ג'נטילס'

କାହାର ପାଇଁ ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶିଷ ଦିଲା । ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶିଷ ଦିଲା । ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶିଷ ଦିଲା ।

הנִזְבָּחַ בְּמִזְבֵּחַ הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־בְּמִזְבֵּחַ הַמִּזְבֵּחַ. וְאֶת־^{וְ}תִּשְׁבַּחַ תְּמִימָדָךְ בְּמִזְבֵּחַ הַמִּזְבֵּחַ.

הַרְבָּה בְּנֵי מִצְרָיִם

କାହାର ପାଦରେ ଯାଏ ତାହାର ପାଦରେ ଯାଏ କାହାର ପାଦରେ ଯାଏ
କାହାର ପାଦରେ ଯାଏ ତାହାର ପାଦରେ ଯାଏ କାହାର ପାଦରେ ଯାଏ
କାହାର ପାଦରେ ଯାଏ ତାହାର ପାଦରେ ଯାଏ କାହାର ପାଦରେ ଯାଏ
କାହାର ପାଦରେ ଯାଏ ତାହାର ପାଦରେ ଯାଏ କାହାର ପାଦରେ ଯାଏ

କ୍ଷେତ୍ର ପାଦାନ୍ତର ପାଦାନ୍ତର ପାଦାନ୍ତର ପାଦାନ୍ତର ପାଦାନ୍ତର ପାଦାନ୍ତର ।
(କ୍ଷେତ୍ର ପାଦାନ୍ତର ପାଦାନ୍ତର ପାଦାନ୍ତର ପାଦାନ୍ତର ପାଦାନ୍ତର ପାଦାନ୍ତର)

କାହାର ପାଇଁ ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶିଷ ଦିଲା । କାହାର ପାଇଁ ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶିଷ ଦିଲା । କାହାର ପାଇଁ ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶିଷ ଦିଲା ।

四
六

גלו

੨੪

**בעון אשא זטמן שאפעס ליה געהער
הוּא בְּלִילוֹת הַמִּטְבָּכִים לְמַתָּה שְׁאָאָה לְהָ
לְדַמְרֵין הַחֲמָשָׁה יְמִים שְׁנָגָן**

卷之三

אַתָּה בְּדִין הַנֶּכֶב צְלָעָה לְזַבֵּחַ וְאַל תְּשַׁלֵּחַ

ונגד ברכד הआה עלה כמו עגום שמיין לאן
בצצבנה למלאת מלחמות קנא ימינו מזון צחצ'ן
ראייתו דנטש שלה וטאל דרבנה טעום ארץ נטה
הנזהר לה מהר לול היל און זילר זילר
ראיאתו דנטש שלה וטאל דרבנה טעום ארץ נטה
ראייתו דנטש שלה וטאל דרבנה טעום ארץ נטה
ראייתו דנטש שלה וטאל דרבנה טעום ארץ נטה

בְּרוּךְ אָמֵן רַבָּנִינוּ בְּרַכְתְּךָ בְּרוּךְ אָמֵן
בְּרוּךְ אָמֵן רַבָּנִינוּ בְּרַכְתְּךָ בְּרוּךְ אָמֵן
בְּרוּךְ אָמֵן רַבָּנִינוּ בְּרַכְתְּךָ בְּרוּךְ אָמֵן

וְנִזְרָעֵל בְּמַלְאַכְתִּים כִּי-בְּמַלְאַכְתִּים נִזְרָעֵל
לְבָעֵגָג אֲשֶׁר אָסָר בְּדָלָה רְאֵשָׁתָן לְבָלָג
אֲזַדְּרָן מִזְרָח מִזְרָחָה כְּבָשָׂר וְבָשָׂר
לְבָלָג וְבָלָג וְבָלָג וְבָלָג וְבָלָג וְבָלָג
שְׁבָבָה!

અનુભૂતિ

יבדר אם מותרת לשנות מכתב של קיושם
ששהה בעלה הפטיש. פז' בסימן קצ'יה מס' יט
במ"מ א' שברק נתקל אobar לשנות מושגנו בזאת ולא
היא אבל דיא מותרת לשנות מנות ששותה הוא ולא
ראינו כי מילנו על זו א"כ מותרת לשנות מכתב
של קידושה בצללה אבל תצדר לשנות כל
מה שישיר בזמנים אם ליבא אחרים כי אנדר שיקרא
נשתנה מכתבו היהת גבעל אדור לשנותה היא א"ר אמר
לא שידך מונע לשלוחו לאfon של

לדבר: "סנהדר במשתנים" (שה"ש ז. ג) → שעוולה סג' גם בשושנים. אסור לשים قول זמר שלח; וען "לחם ושמלה", פג'ר-קפטן. ובזה עירוני מנגנון הרים לופר להילך בקהל עיתים כו' שיאשן וככ' שלא יכבה, ורק להילך בקהל רוחה אם אשתו נדה; אך אם בילד בויה. קרפה, ואיריך לטרר זה שפְּלַבְּלָר בכה, ואין איקטם לפעל ליל'ם. עראה דריש להקל. ואסלאה ללהב לבני בעלה. קיתון של מים ותפליט שיזהן בקטן בנווי צ'יו ג'אלין, מפני שהוא דריה מהבה, ואפליו הרים צונאים, ובנוף השווא זריה מהבה, ואפליו הרים צונאים, ובנוף בש"ך בשם רבנו יונה ז'יל' ג'אלין איזורות הנזרות לעיל, הם טעיכים אם בשפה נקיטים, כל ג'ון שלא באלה ערדן. והטהורי והוניה,

עליהם אבאו ברפת טוב

ונען "תקמיח-ארם". בכם שאסור לה למג' לו הוכס לאני, בן הוא אסור למג' לה; ובן אסור לשילח לה כוס של ברכה, וכן ג'אי אסור לשילח לה כוס מקידח לה, בגין ליל פשת. בה אסור להאייך לו מטויה בפְּנֵינוֹ. וו'ו'א משלחה; והוא קדין ואסור לישב על קרבים תקמידים לה, אכל פטור לעב'ם, ונפלו עכבה שלו. פקערת שול'ה. בגין לחים שאין אוקלים מפוג' או בז'ון שאין שומן בו, ברי שיזהה קבר-בנה. ומש מפדרין ביה'א דרייא לישב על כסחו, אכל לישן על מטויה אסור. ואם יש ספק אל ארוך שאיננו מחבר לבלה, ומוגילה לישב בז'ון פטורה, בגין מפדרין שיעים אף-על-פי שאין נזעים זה בנה, אף-אם-כל אחד אוכל מקערת שלו, ומש מפדרין ג'אל-פי רמן ז'יל' ב'בית-יוסף'. במב' חנרא ז'ו ו'ישיבת-פסקל, שמעת' שז'ונאים בה בון יש לסמך? לתחר בקנאים אלו בקומות שרגילים בנה, ומש עליהם מודר בדור' בנה שטאכל היא לבנה חוץ. ולשלון. ואום להם כל אחור קדרה לנט'ו, ג'ונולין כל אחור מפדרם? הסמיך כל הפשט בקערה ג'וליה ובן כל הפטוק בקערה. ג'וליה ז'ון קאנז, ג'ומ'ש מוניה; ומש מתרים אם יש אדים אחר יושב בנה; ומש מתרים אם אדים אחר קרבה שאינו מוגילה ביג'ים. ואם הוא בבד קרבה שאינו מוגילה ביג'ים, ומש עליהם מודר בדור' בנה ואחר מז'ונאים קברת בון בקשות בדור' בנה ומוניה בקערות שלפניהם, וזו אוקלים כל מאסור לישב על מוחצית חוץ'ה אפלוי און נזעים זה בנה, מפני שמהנדס. ולא ילכ' ג'ונא, ג'חשיב, בנה. פל' אס' אוכל בקערה בפונ' עצמאן.

ב'קה דיל' בין הקדש ובין החול, ובין טמא ובן הטהור (ירקו י'). ג'אה ביטחא דרשיא: הוא רפקח הקדלה אשר אשר בין הקדש ובין החול להבדילה אשר בין טמא ובין הטהור, כי מוציא בהר הקדוש, פרשת בראשית, ד'ג' ז'ונוג' קדרם עם אשתו כליל טבילה — גם זוג ליל שבת שיל' בו זוג עליון, עין שם. וזה ברב י'לא — איך יקח חול שבת? אך ד'טעם מפרש בבאור הלאר: אם שמרו איש ואשתו יקי' נינה בראי, וו'רתקו ונ'רתקו זה מטה' בראות' ב'ני-תולכות' האמות' בגדה, א'עלת' ב'ה' זה הקלפה תעריך ותפזרל מן טרוא ודקירה שרת'ה ותבדלה גמ'ה, מיה' בונר מיה' — ברתקה ותבדלה גמ'ה, מיה' בונר מיה' — פמו דעתמתה האשה מבדרת מטבחו של איש, בגין טקלהה שהיה חול ותפזרל מן הקרשה למיטה; ועל' בגין ברכותה זו, אז פאשר משורה האשה בטבילה בראי, ותפרק בבעלה שהוא בסלון, וטוב לחוש לרוביהם ריבא לאפשר, ג'או מבור'ם ב'יר-אליהו'; ובן קעלתי

ה'ב'שת שמיני

ה'ב'ק' דיל' בין הקדש ובין החול, ובין טמא ובן הטהור (ירקו י'). ג'אה ביטחא דרשיא: הוא רפקח הקדלה אשר בין הקדש ובין החול להבדילה אשר בין טמא ובין הטהור, ז'ונוג' קדרם עם אשתו כליל טבילה — גם זוג ליל שבת שיל' בו זוג עליון, עין שם. וזה ברב י'לא — איך יקח חול שבת? אך ד'טעם מפרש בבאור הלאר: אם שמרו איש ואשתו יקי' נינה בראי, וו'רתקו ונ'רתקו זה מטה' בראות' ב'ני-תולכות' האמות' בגדה, א'עלת' ב'ה' זה הקלפה תעריך ותפזרל מן טרוא ודקירה שרת'ה ותבדלה גמ'ה, מיה' בונר מיה' — ברתקה ותבדלה גמ'ה, מיה' בונר מיה' — פמו דעתמתה האשה מבדרת מטבחו של איש, בגין טקלהה שהיה חול ותפזרל מן הקרשה למיטה; ועל' בגין ברכותה זו, אז פאשר משורה האשה בטבילה בראי, ותפרק בבעלה שהוא בסלון, וטוב לחוש לרוביהם ריבא לאפשר, ג'או מבור'ם ב'יר-אליהו'; ובן קעלתי

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱռավարության կողմէ

۸۷

କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ

କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ

କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ

10

עטאות ראי

בו ובכל דינין אלו מירא שלא במקומות סכינה, ולכן כשהיא חולה אסור רבניו הב"י, ורבינו הרמן"א החיד מפנוי שאן זה בגדר גילוי עזיות, כיון שעשווה דורך שימוש ולא לחזאות, שטה בפניו, וזה מביא הרבה לידי הרגל . ובומיזת הטעות אין קירוב כל כך. ונראה לנו ההכרה גם לדוחיצה והצעת המטהה, שאשר בלהודה, מורה ג"כ מטעם שנותרא, וכן כתבו האחרוננים:

אם הוא חולה ואין לו מי שישמשנו
ולולתו, מוחורת לשמשו, דהיינו שהוא
ה לא יוגילנה לעכירה, והאשה אינה
תلت לעכירה, ו록 חמוץ ביזור שתוכל
הארה מהרחצת פניו ידיו ורגלו והצעת
טה בפניו, רוזה מביא הרכה לידי הרגל
. ובמיגמת היכנס אין קרוב כל כך. ונראה
ההכרה גם לדוחיצה והצעת המטה, שאי
שר בלעדות, מוחור גב' מתעם שנtabar, וכן
כתב האחרוניות:

אבל כשהיא חולוה והיא נודה, כתוב ורבינו
הבר"י בסוף סימן זה (^{פרק טו})
ב: אשה חולוה והוא נודה, אסור לבעלה
ז' בה כדי לשמשה, כגון להקינה
שכיבתה ולוטמכה, ואם בעלה וופא', אסור
שש לה הדרפק. עכ"ל. ורבינו הרמן"א (^{פרק טז})
: על הדין הראשון, ד"י"אadam אין לה מי
שיטמנה מותר בכל, וכן נהוגין אם צריכה
זה לבן. עכ"ל. ועל הדין השני כשבעלת
וא וכוי כתוב (^{פרק טז}) ז"ל: ולפי מה שכתבתי
ההגון הימור אם צריכה אליו ודמשמש לה,
ש(כל שכך) דמותר למשש לה הדרפק.
אין דופא אחר וצריכה אליו ויש סכנה
בחיליה. עכ"ל:

ביהור דבריהם נ"ל, דרבו חיננו בעלי הש�"ע
תורו יהו סכרי ובמקומם סכנה מותר,
שרכינו ה'ב"י בספרו הגדול, ממחפק, ואלו
חת הרמב"ם פcit א"ל ופ"ר גמ"ת ל"ז ואן דס"ל
י' מין קרכיה בעיריות אסור מן התורה, אין
נידר אפילו במקומות סכנה, ע"ש, מ"מ כאן
ע"ע פשיטה אליה כן, דcken כתבו הרמב"ן
טעם לאלהמת ר' ק"ט והרՃ"ב ז' בתשובה פ"ט י'
ושטומו של דבר, דאף על גב ודבוטוף. פרק
סוסור ומוותה (טהאין פ"ג) אסרו חכמים בכל מין
בכה ואמרו ימות ואיל יעבור, ע"ש, זהו מיפוי
כר עכירה והעללה טינה, ע"ש. ועוד דכל
מלגתנו עופת, לית לו בה, נהרי תגנבר

כלו דיני ספירת שבעה נקיים והבדיקות וכו מ"ב טעימים:

ימם, מפני שכל ראיית הדמים הווה ספק זיבת,

נבר נחbaar (כי קפה ק"א, מ) **דבנות ישראל** נהגו
ליישב אף על טיפת רם כחרזל שבעה

וזהו היפך מדברי הנמורה בשכבה [ספנ'] י' יהודו
בגדה"ה (קמ"ה פ' ז) זקנים הראשונים אמרו שלא
תחול ומי' ולא תחקשتب בגורי צבעוניין, עד
שבא רבי עקיבא ולימיו, א"כ אתה מגנה על
בעלך וכורע"ש, הרוי להיפך, דבוה שלא חלק
במי נדרחה מקושות חתגנה בעניין, זאמ' אתה
אומר שתחיקשتب במי נדרחה בקיושוט אחרים,
ונ לא מפחכוב גלאו בנו"ע עשיירטן גינגן:

ובב ועיקרן של דברים כן הוא, ודיעות שנות
יש לבני אדם, יש מי שכשרואה
אשוח מוקעתה בימי נדוחה כבימי טהרתה,
מתגנה עלי' בזכריו ימי נדוחה, ויש שבוה איננה
מתגנה עלי', ולהיפך כשרואה אותה בימי נדוחה
כבודים פשוטים היא מתגנה עלי', ולכן הברירה
ביד כל אחד לעשותות ברצונו, ולכן בפרק אף ע"פ
דרמייא במשרה את אשוחו ע"י שליש, אמרו
ח"ל שיכולה לכופו ליתן לה הבוגרים והשנאים
למי נדוחה כדי שלא תתגנה בעינויו, ככלומר
שיכולה לומר שמכרה אותו שהוא בעל טבע זו,
ובשבות אמר רבי עקיבא להופך, אם תעשה כלל
בזה מתגנה על בעלה, ככלומר לפוי טبعי כמה
בני אדם, ולכן מצד זה אין דין קבוע. ולכן
הסምיך ורבינו היבי, וכן הטור שני דינום אלו
פנוראים וזהו גזゴ שרבנן באננו גרבין גרבין

שיהיו זורדים וכו', ככלומר מההארוי ליבורן דורך
 וה כדי ליזכרו ימי נדוחה, מפני שבאמת בקשי
 החירוץ וכו', אך אין יוכלים לכופו [אם] זהו
 נגר טבעו, שמתעם זה התיר ורבי עקיבא, אבל
 אם איןנו נגר טבעו, טוב שיברכו להם דורך, וה
 כדי שיזכרו על ימי נדוחה:

בן-אם היא סכה את עצמה, גופה או בגירה, בירית טוכן, פשיטה שאסור לו ליהנות מריח גופה ובגירה, ואין לך גינוי יציר הרע יונבר מזה, אבל מותירות הריח שללה כששאראר כלביין, אין קפידיאן, דיאין בוה: קיזוב דעתן, ולשמעו קול צומר שללה נואה ג'ב' דאסטרו, רגמוני יציר הרע בוה, וודע רכל אלו ההරחותן צרייך ד להרוחיק בין כימי גורתה בין בימי לבונה ובין שראותה בתם, ואנן שום שמן חמץ חילוק בוה. זענאי סרמ"ג נעמף י"ל הפטומטן, דכבר נזומו על זה כל-הගיולוגים ועכו מלס כמה סקמאנט ט"נ קרייז' ווייז' מקיין, ומי יונבר זענאי כל-הזמן בו?

וְלֹישֶׁב עַל סִפְלָן אֲרוֹךְ כְּשַׁהֲוָא או הֵיא יוֹשֵׁב
עַלּוֹן, אָסֶר לְהַשְׁנִי לִישֶׁב עַלּוֹן, מִפְרַט
שְׁמַתְנָדָד וְחוֹרְבָּנָה, אָכְלָן עַל קָרוֹתָה כְּבָדָר
שָׁאַיִם-מַתְנָדָדִים, או סִפְלָן כְּבָדָר, וְנַן עַל כָּסֶ
גְּדוֹלָה שְׁקוֹרָן קְאָנוֹפָא", מַוְתְּרַן שְׁוִיחָם לִישָׁ
עַלּוֹן. וַיְשַׁחְרֵרָם אַפְּנִילָן-בְּסִפְלָן קָל כְּשָׁאַדָּר
אַחֲרָה מִפְסִיק בְּנִימָה. וְאַזְּנַחֲשָׁב עַל זה מוֹ
וּתְהֻרְרָה שְׁיַבְשָׁוּעָלְן-דְּבָר קָל, דְּנַטְמָא הַתְּהֻרְרָה
כְּדָרְאַתָּה: בְּסִמְכָתָה נַבְתִּים (לְפָנֵי פַּיִן), זְהֹרְמָנִי שְׁבָרָה
מַטְמָא הַיְשָׁטוֹן, אָכְלָן בְּכָאָן, הַיִּסְטָא אַין אִיסּוֹר, רַ
גְּנִיעָה, וּלְכָן כְּשָׁאַחֲרָה מִפְסִיק, וּוֹדָא לֹא יַגְעַן זוֹ
כְּבוֹה, אָכְלָן שְׁאַחֲרָה אַינוֹ-מִפְסִיק, יִכְּבֹל לְהַווֹּה
שְׁעַיִ"י הַגְּנָדוֹן יַגְעַן זוֹ בְּבוֹן וּבְלִי:

ב ואם צרייכים לנסוע בעגליה לצרכיהם, מותב
 אעפ' שמתנברג, ולמן מותרים, וככלכד שלא יעגון
כגיעה משם, ולמן מותרים, וככלכד שלא יעגון עמה
זה בו אפללו בבדזיכם, אף עפ' שאין עמה
אחר רק הם לבכם, והוא הדרין בספינה. וככל ו-
כשנותעטם לאריכיהם, אבל בשכיב טויל בעלמא
וכן לגונת ופְּרָדִיסִים, אסור, דכשנותעטם לטויל
יש קירוב-עתה הרובה וחישין להקללה, וגם ל-
התוינו זה: לטויל בעלמא, ואפְּרַיל לילך לטוי
 ב' בחרב איננו ובמגנומת זה.

ੴ

לען

שערותיה, שהבער רגיל בהו חמוץ הוא טעם גזע שאנין לאסדור עליון, וגם לשון האיסודור הא נאמר בכתובות דף פ"ב אזהרת לבנות ישראל שלא יצאו בבריע ראי, ולשון המתביבים פכ"ר מאישות הי"א יוציאאה בשוק ושער ראתה גלוי ולשון הארבעים פכ"א מא"ב והי"ו וכן לשון הש"ע י"מ סוף ב' לא תלכנה בוניה ישראלי פורחות רדא שוק, ואס' נס' בבייתה האסורה חולק גודול בשנה יותר מפצעיות וטלפזים גם יותר משלישות לא היה שיין לומר את תלכנה ובושם, וכן מטבר ליריאן ומיט' כל המתר מר בענינים אלו משובח ואס' אשור בזופן טבר שלדים וזה טוב להחמיין, ובכל מטבר לדגנא שבמקומות המכוסים שכ' שאסור לבעל להתכלח הוא זו במקומות המכוסים אף בבייתם שכן שם רק בעלה או בשאנין שם איש דיביך וdiglot להיות מלובשות, דלא מטבר כלל דיחיות הכותנה על מקומות המכוסים כשתולכת בשוק ובפני אינשי אהרני שאריות ללבת בענינים יותר אך טבר להחמיר באמן טוב ושלום כי בענינים אלו המתר מושוגן

ובדבר זה הוליך בירח שועבעלע באור עלאכטורי מהלחה היה נראת שיש לאסור אף אם הוא אודום מן הרים וכשי שפאיינו אודום. אבל אחר העין נראת דששה אודום יש להזכיר דהה כמו אש בעין וגאון גראאנט לאראבר

ובדבר דף קרוע בטפרק אין זה מחייב כמפורט
הדר וללא ממש כתיבת חמימות, וכי להלובש שהבבא
המג'א סימן קוץ' דרבנן אוותיות על חזוי
הזרדים אסור לסתורו ולגנלו שבכת מסתבר שיתיר
בזה מאחר דרבובא דרבובא ניכר מהצאי ואאת שעיל אלך
האחד איהו אותן יאלח חנקן כלום במת שנסמן
לו חילך השני, וכיש לחמתירין ואו' דהיתיר שם
כתב המג'א מתחנות הרמ'א ממש דעשו לנפוץ
ולפתוחו לייכא ממש מוחק וטובב, ובדף שנקרא תא
לא געשין פיד זוז אבל ממחבר דאן זו תורה כבונת
וואשינה אלא במה שנמצאו עשו לנפוץ בהכרז
ואין זו בשביב להשליח אאותיות, ואם תוא בזעון
שיזוז שיאבא שם אוותיות שאין ניכרות מוחלט
שבחזון להעמיד בעוצמות לדיעך אך לקרו יש לאסור
אי' להמתירין שם, אבל אין לחוש לה בתמם שרוב
ונוריות ניגרונות מלך אחר.

ונגידות המכוב שם חדשני תורה אסור לזרוקם לאשפה, ומורה מוקמות וגא כשבכתב איזה דבר אבל הוא רק כסימנים שלא יבין זה אלא מי שכתבם איזו בלבם.

ולענין בדיקת נס הרושגונם לאוות אם איבת
הוותה מחלת תשמש, לענין הדין הוא בחשיך שאיז
בדיקת כביכר באורך בטימן פאי' טקי', אבל מיט
אלאחר שאיכו מהMRI כוחמבר מתראי להחמיר
אבל סגי בקומו ולחשוח העד על גותה מיט באומן
שנטנית למחה בדאיטה שם בהרי, ואין להחמיר
זהותה. ולענין השחתה ועת הרוי בזמנן טהרות הגדריבו
בדיקת ואתה בדיקה הוא בתוין ובסקין במפורש
בבגד צה' או אידי אמר שמואל עד שלפני התשמש
אנון מיט בעמידה מיטטם דארך קפיאן מתק
שנטונית לביתה איננה מוגנת לחורין ולסידין הרוי
תעד שאלוד תשמי שמלעט בדיקתו הוא משומן
שציריך להכין לו לרודזון ווסטמינן עלייה
שעששתה בחוון מיט שאלונה מוחטת לביותה או, והטטעם
הזראה והזרע הוא ונכנס לבותם בגמר הביבה שאותו
לפניהם מוקם בנטובם מיטים אוו רע מסבך שאינו אווי
בכל אומן מפורש בדיקת מורהין ובסקין

בשאשת חרחקה וסתה ערך ג' חדים בין ראייה לראייה ובאל קביעות וסתה מדויקת. הגונת האחד סימן קבוע סקיג' דבל ומון שלא בעקב יום מיותר בגדים אף שהו הרכבת טעמים שרואיתם היו יותר שלוש צדיבת להווש להוועה בינוות דבלונין שלוחת לא אטראנס והוחקה פירש והסידר סימן קפיט סקיג' בסוטו סובר שאין לאוש. להוועה בינוות ואני הארכט בתשוכת בענין זה טעמים ומה שנראה לעז' לבעשה ואין לו ערך גוטה להשבה בוגן.

ובדבר קול באשחן גזה את מותר לשמע
בשםורה, הנה הפ' סימן קציה סק' נישאר בז'ע
ולכן מהוראי לתהמייר, ובדבר שער אשא גזה לבעלה.
הזה זאה עזיף מפוקחות המבוקשים שבין דתנשיטים
שaan מחמירויות לעשונות כקמחיות אלא כפי חיוכת
דרבנן רשליא ש אינני מחריני איתם מכך

جے پٹ

25 אגרות יורה דעה מ. שהן

בנימן עת

מאלימתי אסור ליגע באשותו קודם לירוחה,
ולחרדים עם אשתו משאות כבוזות,
ולשםוען קול אשתו מומרת
בשחאה גדרה.

ט' שבט תשל"ב

מעיך ידידי ונכבד מואז מהריר יצחק ביגעלאיזן
אלולא זא

וזריכת לוח מודר משומם פ"ג, ובашה נכricht לא
מצוי שיזומן לישראל לכון נקע למעי בהמה שתוא
מפני סוכב.

ומעדרין פשיטה דמותו באשה וכטפושות בראשי
וזך כיון שבת ומיילדין אשה בשכת ואצל
שם מסעדיין, אבל פסוט והלטוד לא שיק קחט שוחתולה
הילידן ולא שיק להשתום כלוט.

ומשהק' כתריה על הא דוחייב דלול עבד שבטעי הבהיר מתוא דוחמוה דך לא' ואיתא בולדי בתהמ' דמאירא קא רבעיא ווא פשוט דאך ואיתא אוקוד בוגטה ערכס הא ריך בענין הבהירת ואה גולד וגושלעקו שם הר' עקרן מינזילו גומבו שמפיק שם בשכט דך קיז מיט אמר ריבא בר המזרי אברא ליל לא' איד ששת האן מען דחלש בשותה מהוועי והיגו מיחסיב ממש עקר דבר מניזילו הי' מיחיב ממשום עוקר דבר מגיזילו ובשוווא בהזומי ואה גומי מאירא רב. ונראה שמה שהקשטה הנבג' מיט הא נגבי ממשם דמאירא רב' ואיתא אוקוד בוגות דבלא זה הא ממשם האפעם דחביב כהו חולש בך' דחביב ממשום גוז ברוך ערד וכמו נטל צפראי בך' ציד' וכמו החביב יבללה בכל' שאו זמי' ממשום גוז בעזיזוין דך כדרשטי' סט שאו זמי' ממשום גוז אלבל האקסיא הוויה מיט לא תאי מאירא או רביא הביבא פר' שמת דחביב בעצאותו מהוועי היגו איז שגב' מאירא רב' ממש עקר דבר מגיזילו והיג' יש להליכון דוחמוה אוירא דקרע לאירא דבהתה אך'

אכל שיטת הרוברים בפי' ה' א' זעירי וזק
בשופטל עין והזקוק הוא משום נטילת נשמה
בדרכם שם המים, והותם עין וזרע פלגי דאה שם
ארויו לתולדו הנכricht בומנת שוטעל קיטס ומ' הדיה
וחיביך לאו מה שמותחו זכרבו גזקה תולד לאנט
או בכלה חדשנו כבר גנטסקו זראין כאן הקטן

REFERENCES

ולהרים עם אשטו נדה משאוי כבד אל לדוחו
בידי גגה ושאר כלים בבדים אף שאין על זה
ראיה ברווחה ממשם שרואין להזכיר דוד חנן בגובים
פוג' מיב פרוקין מון האמור או מועני בדנו שמלאן
כבד טבאים שטבא גתון בבד השמא לאען גב אל

